

τὴ ζωὴ νὰ νικᾷ τὸ θάνατο, κ' εἶδα τὴν ὑπαρξὴ νὰ γιομίζει τὴν ἀνυπαρξία.

Εἶδα τῆς ἀνάγκης τὸ σκυλὶ, τὸ δύστροπο, νὰ σκύβει καὶ νὰ φιλεῖ τὴ φτέρνα τ' ἀνθρώπου, εἶδα τῆς ἀμφιβολίας τὸ φεῖδι νερκωμένο νὰ κουλουριάζεται στὰ πόδια του, εἶδα τὴ Μοῖρα τὴν παντοκράτορισα νὰ σπάζει πετώντας το στὴν ἄβυσσο τὸ σκῆπτρό της.

Εἶδα μαγεμένα ὅλα τὰ θεοῖα, καὶ δεμένα ὅλα τὰ τελώνια καὶ νικῇ τὴ τὸν ἀνθρώπο στοὺς αἰῶνες τῶν αἰῶνων.

ΣΤ. ΚΑΝΟΝΙΑΔΗΣ

ΣΤΟΧΑΣΟΥ

Ἔχεις νιάτα καὶ δομή,
φτερωμένο κορμί,
μὰ δὲν τρῶνε δαρμοὶ
 λυτρωμοῖ, τὴν καρδιά σου...
Τὴν ἐλπίδα ἂν καρῶς,
ξένος πάντα περνῶς
καὶ τυφλὸς τριγυρνῶς,
 μὲς στὴν ἀκαρπὴ ἀντρεία σου.

Ὡ ποὺ ἀφώτιστος πᾶς!
Ἄν γκρεμνῶς, δὲ χτυπῶς,
μὰ ὀλοένα σιωπᾶς
 σ' ὅ,τι σάπιο μπροστά σου.
Στὴν ἀπέραντη γῇ
δὲ ζητᾶς τὴν πηγὴ
ποὺ ἀναβρύζει ἡ κραυγὴ
 τῶν ἀνθρώπων. «Στοχόσου!»

Ἄ! ποιά ψεύτρ' ἀρετὴ
στὰ παλιὰ σὲ κρατεῖ
καὶ νὰ πνίξῃ ζητεῖ
 ὅ,τι ἀγνὸ ἔχεις βαθιά σου;
Ποιῶ θολούρα θωριά
σὲ τυλίγει βαριά,
τὴν πλατιά λευτεριά
 νὰ μὴ φτάνῃ ἡ ματιά σου;

Ἔχεις νιάτα κι ὀρμή,
 φτερωμένο κορμί,
 μ' ἂν τῆς Γνώσης δαρμοὶ
 δὲν ξυπνοῦν τὴν καρδιά σου,
 —σὲ σκοτάδια πηχτὰ
 μὲ τὸ νοῦ σου ψαχτά,
 μάθε ποιδὺς τὰ φριχτὰ
 μαστορεύει δεσμά σου...

Μιά φωνὴ ἀνθρωπινὴ
 νέα καὶ πλάστρα φωνή,
 ποὺ πετιέται τρανὴ
 κι ἀντηχεῖ ὀλόγυρά σου,
 σὲ προστάζει, σὲ καίει,
 σὲ προστάζει, δὲν κλαίει,
 σὲ προστάζει, σοῦ λέει:
 «Πρῶτ' ἀπ' ὅλα: στοχάσου!».

ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ

ΑΓΑΠΗ

Τὸ μήνυμα καρτέρα νὰ μοῦ φέρει
 τῆς ἀνοιξὸς τὸ πρῶτο χελιδόνι
 ἢ τὸ κρινάκι μέσα ἀπὸ τὸ χιόνι—
 ἥλιος μικρὸς στὸ παγωμένο ἀγέρι.

Τὸ βάρος κάθε θλίψης, ὅπου ἀσκώνει,
 τὸ θεῖο τῆς ἐλαφροῦ καρτέρα χέρι.
 Καρτέρα... μὰ πῶς βόγγαε τ' ἀγριοκαίρι
 στὴν ἔρμη μου καρδιά ποὺ ἀφῆκαν μόνη.

Τί θλιβερὰ οἱ ξεροὶ θροοῦσαν κλώνοι
 κ' ἡ νύχτα νὰ μὴν ἔχει οὔτε ἓνα ἀστέρι...
 Μὰ ξάφνου, Ἀγάπη, ἐφάνηκες, κι ὦ θᾶμα!

γελοῦμενη ἀνοιξὴ ἔφερες ἀντάμα·
 ἥλιος χρυσὸς σὰ νᾶχε πλημμυρίσει
 ἐμένα μόνον ὄχι, ὅλη τὴ χτίση..

ΓΑΛΑΤΕΙΑ ΚΑΖΑΝΤΖΑΚΗ